

Arrest

nr. 172 879 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 4 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 163 663 van 8 maart 2016 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt samen met haar echtgenoot en kinderen op 8 november 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 9 november 2009.

Op 4 november 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in.

Op 10 februari 2010 dienen verzoekster en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 42 286 van 26 april 2010 worden de beslissingen van 11 februari 2010 vernietigd.

Op 24 februari 2011 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en worden alle gezinsleden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 28 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekster en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Bij arrest van de Raad nr. 96 718 van 8 februari 2013 worden aan verzoekster en haar echtgenoot eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 september 2012 dienen verzoekster en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 141 176.

Op 11 september 2013 wordt de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 141 173.

Op 18 september 2013 worden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 117 106 van 17 januari 2014.

Op 28 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: M.

geboortedatum: (...) 1979

geboorteplaats: Tblllsl

nationaliteit Georgië

** minderjarige kinderen:*

G. A. geboren op 06/11/2003

G. S. geboren op 11/08/2005

G. D. geboren op 14/06/2015

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1;

X1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te haar van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schangengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de période die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 23.09.2013 (13qq van 18.09.2013). Een verzoek tot nietig van dit bevel werd op 21.01.2014 verworpen door de RVV. Na de geboorte van hun jongste kind op 16.06.2016 kregen betrokken en haar gezin nog een uitstel om het grondgebied uiterlijk op 16.09.2015 te verlaten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen. om de volgende reden :*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 09.11.2009 een asielaanvraag in. België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het artikel 16 (1) (e) van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem

bleek immers dat betrokkene in juli 2009 asiel had aangevraagd (n Polen. Op 28/01/2010 werd aan de Poolse autoriteiten een verzoek tot terugname van betrokkene gericht Op 3/2/2010 ging Polen akkoord met de terugname van betrokkene op grond van art. 16 (1) (e) van de Verordening 343/2003. Op 11.02.2010 werd betrokkene's asielaanvraag dan ook afgesloten met een weigering tot inoverwegingname. Deze beslissing (28quater) werd dezelfde dag samen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen aan betrokkene betekend. betrokkene weigerde echter terug te keren naar Polen en diende op 04.11.2010 nogmaals een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 08.02.2013 definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV. Betrokkene ontving vervolgens op 23.09.2013 per aangetekend schrijven o een bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage13qq van 18.09.2013) geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van dit bevel werd op 21.01.2014 verworpen door de RW.

Betrokkene diende op 10-02.2010 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 30.07.2013. Deze beslissing is op 11.10.2013 aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevatte stukken die er op kunnen wijzen dat einde deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering van een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 28.09.2012 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 18/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 11.09.2013. Deze beslissing is op 11.10.2013 aan betrokkene betekend.

Het feit dat hun kinderen van 10 en 12 in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die ene terugkeer naar hun land van oorsprong onmogelijk maakt. Betrokkenen kan niet aantonen dat een scholing niet in Georgië kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Georgië te vinden is. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.848 van 20/08/2014).

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 15 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 266/07, Darren Omoregile v, Noorwegen; EHRM 28 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/08, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 Juni 2011). In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 16.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 17.12.2014 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie.

Na de geboorte van hun jongste kind op 18.06.2015 kregen betrokken en haar gezin nog een uitstel om het grondgebied uiterlijk op 16.08.2015 te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen Initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Tijdens de arrestatie van betrokkene werd gevraagd waar haarechtgenoot (tevens in illegaal verblijf), op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Betrokkene's echtgenoot kan steeds zich aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RW, nr. 61.377 van 12.05.2011).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Vasthouding

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 23.09.2013 (I3qq van 18.09.2013). Een verzoek tot nietigverklaring van dit bevel werd op 21.01.2014 verworpen door de RW. Na de geboorte van hun jongste kind op 16.06.2015 kregen betrokken en haar gezin nog een uitstel om het grondgebied uiterlijk op 18.08.2015 te verlaten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens de arrestatie van betrokkene werd gevraagd waar haar echtgenoot (tevens in illegaal verblijf), op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Betrokkenes echtgenoot kan steeds zich aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RW, nr. 61.377 van 12.05.2011)."

Op 28 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 186 519.

Op 4 maart 2016 dient verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bijlage 13septies, de huidige bestreden beslissing. Bij arrest van de Raad nr. 163 663 van 8 maart 2016 wordt de schorsing van dit bevel bevolen.

Op 4 maart 2016 dient verzoekster vorderingen in tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de versnelde behandeling van de vorderingen tot schorsing reeds ingediend onder rolnummers 141 176 (beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet) en 141 173 (beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 163 661 van 8 maart 2016 wordt de schorsing bevolen van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 169 482 van 9 juni 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 163 662 van 8 maart 2016 wordt de schorsing bevolen van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 169 483 van 9 juni 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en haar asielaanvraag werd geweigerd (beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus).

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 18.09.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu werpt verzoekende partij in haar enig middel wel de schending op van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat verzoekende partij haar annulatieberoep en vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekster dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM in combinatie met artikel 13 van het EVRM worden aangevoerd in het verzoekschrift, dit zijn hogere rechtsnormen waaraan de Belgische staat zich dient te houden.

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dan om deze redenen dan ook verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel :

Schending van de materiële motiveringsplicht door schending van de artikelen 9 bis en 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van het grondgebied

En schending van de formele motiveringsplicht door schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het artikel 7, alinea 1, artikel 74/14, §1 lid 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van het grondgebied

In combinatie met een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM in combinatie met het artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid en dat oplegt aan het bestuur om een beslissing te nemen, met kennis van alle elementen van het dossier

Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 dat bepaalt: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”;

Dat in casu de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel, 7 alinea 1 van de wet van 15 december 1980, gezien de eisers in hun brieven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, bureau c en bureau sefor hadden aangehaald dat zij een verlenging aanvroegen van hun bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van het artikel 74/14 §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet en dit omwille van verschillende elementen, met name:

1) Het schoolgaan van de twee minderjarige kinderen van de eisers, die naar dezelfde school gaan sinds 2010 (stuk 3 en stukken 8 en 9), zodat het in het hoogste belang van de kinderen is vervat in artikel 22 van de Grondwet en het IVRK dat zij hun schoolloopbaan in België zouden kunnen verder zetten.

2) Het zeer lange verblijf in België van de eisers, die al in België verblijven sinds 8 november 2009, waaronder bijna drie jaar legaal verblijf (sinds 4 november 2010 tot 11 oktober 2013), evenals hun voorbeeldige integratie en talenkennis.

3) De zwangerschap van de eiseres wat een medische reden is voor een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4) De hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enerzijds tegen een beslissing van weigering van de aanvraag 9ter en weigering van de aanvraag 9bis, zodat een daadwerkelijk rechtsmiddel moet worden gegarandeerd aan de eisers in toepassing van de artikelen 3 en 13 EVRM en zij dus de mogelijkheid moeten krijgen om in België te verblijven voor de duur van de behandeling van deze beroepen, gezien er een schending van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen in het kader van het beroep gericht tegen de beslissing van de weigering van de aanvraag 9ter, gelet op de rechtspraak van het EHRM dat al meermaals heeft geoordeeld dat een rechtsmiddel in het kader

waarvan een grief op basis van artikel 3 EVRM wordt aangehaald van rechtswegen schorsend moet zijn.

5) De geboorte van hun jongste kind Dachi, geboren op 16 juni 2015 in Antwerpen (stuk 5).

De tegenpartij beweert in de bestreden beslissing dat er een bijkomend uitstel om het grondgebied te verlaten werd toegekend op 16 juni 2015 en dit tot 16 augustus 2015, maar daar werd op geen enkele wijze kennis van gegeven aan de eiseres of haar raadsman.

Dat zelfs indien al op informele wijze een bijkomend uitstel zou zijn gegeven aan de eiseres en haar echtgenoot om het grondgebied te verlaten, dan nog is het duidelijk dat er niet is geantwoord door de tegenpartij op de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd geformuleerd in de verschillende brieven die werden gestuurd aan de tegenpartij en die gebaseerd zijn op verschillende elementen en niet enkel op de zwangerschap van de eiseres en de geboorte van hun jongste kind, zoals de verschillende punten hierboven aangegeven bevestigen (zie stukken 3 t/m 5).

Dat in de eerste brief gericht aan de tegenpartij op 26 januari 2015 in het bijzonder werd gewezen op de procedures hangende voor de RVV tegen een beslissing van weigering van de aanvraag 9ter en weigering van de aanvraag 9bis en een kopie van de beroepen werd in bijlage toegevoegd;

Dat uitdrukkelijk werd gevraagd om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten ten einde een daadwerkelijk rechtsmiddel te garanderen aan de eisers en er werd verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgens het welke een schorsende werking van rechtswege moet worden toegekend aan een dergelijk rechtsmiddel wanneer een verdedigbare grief op basis van het artikel 3 EVRM wordt aangehaald;

Dat in het kader van het beroep ingediend tegen de beslissing van weigering van de aanvraag op basis van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er wel degelijk een verdedigbare grief wordt aangehaald, zoals dit blijkt uit de motivering van dit verzoekschrift (stuk 6);

Dat tevens op datum van vandaag eveneens een verzoekschrift wordt ingediend tot het bekomen van voorlopige maatregelen opdat Uw Raad ook uiterst dringende noodzakelijkheid dit verzoekschrift gericht tegen de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou onderzoeken; Dat de grief ontwikkelt door de eiseres en haar echtgenoot in voormeld verzoekschrift bij Uw Raad als volgt wordt geformuleerd:

“ 4.

Dat de bestreden beslissingen op het verslag van de arts-adviseur dd. 26 juli 2013 gebaseerd is.

a)

Dat uit de bestreden beslissing alsook het verslag van de arts-adviseur blijkt dat verweerster meent dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 E.V.R.M. een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat voor wat betreft het risico voor het leven of de fysieke integriteit gesteld wordt dat er geen ‘directe bedreiging’ is. Dat aangaande het risico op onmenselijke of vernederende behandeling gesteld wordt dat de actuele gezondheidstoestand uitermate ernstig dient te zijn, alvorens van een dergelijk risico sprake zou kunnen zijn.

b)

Dat een gebrek aan een levensbedreigend karakter en kritieke gezondheidstoestand de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou verhinderen.

Dat een dergelijke redenering echter geenszins correct is.

Dat de bestreden beslissing duidelijk een strengere definitie hanteert dan deze vermeldt in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene en dat de graad van ernst, geveerd door artikel 3 van het EVRM een aandoening zou uitmaken die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte, zodat de beschreven ernstige angstdepressie met angst- en paniekaanvallen, waarvoor een adequate behandeling en opvolging noodzakelijk is, niet van aard zou zijn om een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

c)

Dat de vooropgestelde interpretatie van artikel 3 E.V.R.M. enerzijds niet strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dat de eisers kunnen verwijzen naar een arrest gewezen op datum van 11/02/2013 (RvV 110 240) waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelt dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, het Europees Hof het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarden opdat een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan worden vastgesteld.

Dat bovendien bij de beoordeling eveneens dient rekening gehouden te worden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland (cf. supra, punt 3).

“ 3.2.3 Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. Het EHRM verduidelijkte in het arrest N.t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM “must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country or origin or which may be available only at substantial cost”(vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medisch verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM “in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndagoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan van Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par 81 e.v.)

3.2.4 Aldus blijkt dat de verwerende partij, door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.
Het middel is in de aangegeven mate gegrond.”

d)

Dat anderzijds dient opgemerkt te worden dat de loutere verwijzing naar artikel 3 E.V.R.M. en de toepassing van dit artikel de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, ontkend.

Dat de definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 niet vereist dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van de betrokkene, gezien er in het artikel 9ter §1, 1° van de wet van 15 december 1980 ook wordt bepaald dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

Dat in het arrest van uw Raad n° 92 258 dd. 27 november 2012 tevens het volgende wordt overwogen:
“... Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques.

La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

- o celles qui entraînent un risque réel pour la vie;
- o celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique;
- o celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque 'pour la vie' du demandeur, puisqu'il envisage au côté du risque vital, deux autres hypothèses.

(...)

Outre que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'article 9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la Loi.

Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la Loi ne se limite pas au risque de décès.

Si les prémisses du raisonnement du médecin conseil peuvent éventuellement permettre de conclure qu'il ne s'agit pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour la vie, elles ne permettent pas d'en déduire que ladite maladie n'entraîne pas un risque de traitement inhumain ou dégradant ou un risque réel pour l'intégrité physique.

(...)

Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée uniquement sur ce rapport incomplet du médecin conseil, est inadéquate au regard de l'article 9ter, §1er, alinéa 1er, de la Loi et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition.”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

Dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen 'directe' levensbedreiging vereist, maar ook ziekten toelaat die (indirect) een humanitair risico inhouden in geval van terugkeer en wanneer de zieke na terugkeer in het land van herkomst zonder adequate behandeling of opvolging zou vallen.

e)

Recent oordeelde de Raad van State in het arrest nr. 223.961 dd. 19 juni 2013 dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 E.V.R.M., waardoor een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast heeft de Raad van State in hetzelfde arrest geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken beide mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te onderzoeken, namelijk het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit én het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf. De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken beide op een degelijke wijze moet onderzoeken.

“Beoordeling

7.1. Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard “indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34) De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden. (ibidem, 35 en 36) Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

7.2. Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 12 april 2012, dat tot de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geleid, als volgt geformuleerd:

“Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”. In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de verwerende partij, gelet op dat advies, de aanvraag niet-ontvankelijk moest verklaren en dat zij met de aanvankelijk bestreden beslissing niets anders heeft gedaan dan de wettelijke bepalingen gerespecteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat artikel 3 van het EVRM een hogere norm dan de Vreemdelingenwet is, dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dan ook moet worden gerespecteerd, dat die rechtspraak een zeer hoge drempel in medische zaken hanteert en dat de aanvraag van de huidige verzoeker niet op kennelijk onredelijke wijze niet-ontvankelijk is verklaard, aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld dat de gezondheidstoestand van de huidige verzoeker niet kritiek is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met

toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond.”

(arrest Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013)

Uit de bewoordingen in het verslag van de arts-adviseur, blijkt dat de arts-adviseur het actuele risico op onmenselijke of vernederende behandeling in onvoldoende mate heeft beoordeeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling tevens gekoppeld wordt aan een actuele zeer ernstige gezondheidstoestand in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Het mag duidelijk zijn dat een dergelijke motivering geenszins tegemoetkomt aan de argumentatie in het geciteerde arrest van de Raad van State dd. 19 juni 2013, die een degelijk onderzoek voor de beide in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgenomen mogelijkheden én waarvan minstens het onderzoek van de tweede mogelijkheid effectief en klaarblijkelijk los dient te staan van de te hoge drempel die artikel 3 E.V.R.M. voorschrijft.

f)

Dat het niet echt duidelijk is waar verweerster zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1, 1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene met een ziekte die levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat in de bestreden beslissing duidelijk een kennelijke appreciatiefout begaan wordt en een verkeerde interpretatie gehanteerd wordt van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat verweerster een voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, door een direct levensbedreigend karakter van de aandoening te eisen vooraleer een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen toe te staan.

Dat door de foute interpretatie die verweerster geeft aan artikel 3 E.V.R.M. en de té beperkende interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, beide artikelen worden geschonden.

5.

Dat uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat de aandoening van eiser evolutief zijn, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de noodzakelijke behandeling en de evoluties bij stopzetting van de behandeling.

Dat de aandoening van eiser immers tevens in die mate ernstig zijn dat de consequenties bij stopzetting van de noodzakelijke behandeling en/of opvolging onafwendbaar en levensbedreigend zijn.

Dat, het weze herhaald, voor wat betreft de beoordeling van de ernst van een aandoening, het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, bovendien niet alleen de aandoening op zich dient beoordeeld worden, maar tevens of er een adequate behandeling/opvolging in het land van herkomst mogelijk is.

Dat in de aanvraag tot machtiging tot verblijf op uitgebreide wijze naar de onmogelijkheid van de behandeling/opvolging werd verwezen.

Dat een aandoening mogelijks niet als levensbedreigend beschouwd kan worden, tot zover een adequate behandeling kan genoten worden. Dat zoals reeds onder punt 3 werd aangehaald, de beoordeling van de ernst van de aandoening een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst impliceert.

Dat in casu verweerster zich heeft beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tot zover adequate behandeling aanwezig is.

Uw Raad oordeelde:

“Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokken arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Rusland. Evenmin blijkt dat hij gecorrespondeerd zou hebben met een arts die een dergelijke expertise bezit. De arts-adviseur is evenmin zelf nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoekers aandoening in diens land van herkomst. De Raad ziet dan ook net als verzoekers niet in hoe de arts-adviseur dan kan concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor verzoekers leven, daar waar dr. E.D., die psychiater blijkt te zijn, in het standaard medisch getuigschrift van 2 februari 2012 expliciet stelt dat er zelfmoordrisico's zijn in geval van stopzetting van de behandeling.

Doordat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris een advies van de arts-adviseur dat niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding in het licht van artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderschrijft en als het zijne overneemt, is de zorgvuldigheidsplicht geschonden (...)

... Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk

dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 444 dd. 29 november 2012)

Dat verweerster de vele objectieve informatie omtrent de onmogelijkheid tot behandelen in Georgië genegeerd heeft en hieromtrent geen uitspraak heeft gedaan, hoewel dit echter wel noodzakelijk is (cf. supra, punt 3).

Dat in het arrest ABDIDA van het Europees Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014, C-562-13, Abdida/Cpas d'Ottignies – Louvain-La-Neuve) werd geoordeeld dat in toepassing van het artikel 47 van het Handvest van de Europese Unie en het artikel 19, lid 2 van datzelfde Handvest een doeltreffende voorziening in rechte moet worden gegarandeerd, aan een ieder wie door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden en dat niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen;

Dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds in een arrest van 26 april 2007 (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin/Frankrijk, §67) heeft geoordeeld dat het artikel 47 van het Handvest een recht garandeert op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wat ook is gebaseerd op artikel 13 EVRM, zodat er sprake is van een van rechtswege opschortend effect bij beroepen tegen terugkeerbesluiten wanneer er zwaarwegende gronden zijn voor een ernstig risico op behandeling in strijd met het artikel 3 EVRM;

Dat het Europees Hof van Justitie, verwijzend naar voormeld rechtspraak tot het besluit komt dat de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2 en 47 van het Handvest zich verzetten tegen een nationale wetgeving die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechterd;

Dat dit de basis is waarop de eiseres zich baseerde om een verlenging te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk de artikelen 3 en 13 van het EVRM, gelet op de hangende beroepen bij de RVV enerzijds tegen de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds tegen de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (stuk 3); Dat duidelijk werd verwezen naar de motivering van dit beroep gericht tegen de aanvraag tot weigering van de aanvraag 9ter, namelijk de medische problemen van Meneer G. (...) en hun minderjarig kind waardoor de terugkeer naar Georgië niet mogelijk is en het voortgezet verblijf in België noodzakelijk is;

Dat de tegenpartij op geen enkele wijze gevolg heeft gegeven aan deze aanvraag en op geen enkel moment een beslissing heeft genomen volgend op deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten geformuleerd door de eiseres en haar echtgenoot in het schrijven van 26 januari 2015 en herinnerd in de navolgende brieven van 3 juni 2015 en 24 juli 2015 (stukken 3 t/m 5);

Dat de huidige bestreden beslissing evenmin kan worden beschouwd als een antwoord op deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat wanneer men de motivering van deze bestreden beslissing naleest men de indruk heeft dat er geen enkele aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ingediend, wat duidelijk wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier;

Dat er enkel melding wordt gemaakt van een zogenaamde uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 16 augustus 2015 omwille van de geboorte van hun jongste kind, maar er wordt in dat opzicht evenmin verwezen naar de brieven die aan de tegenpartij werden gericht door de raadsman van de eiseres, zodat hier duidelijk uit blijkt dat deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten helemaal niet werd onderzocht door de tegenpartij, wat door de verdere motivering van de bestreden beslissing wordt bevestigd, die op geen enkele wijze ingaat op de motivering van de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten en de redenen die hiervoor werden aangehaald (zie de verschillende geformuleerde redenen in de eerst brief van de raadsman van de eiseres van 26 januari 2015 (stuk 3);

Dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het feit dat de eiseres zonder geldig visum op het Belgisch grondgebied verblijft en wordt er verwezen naar de verschillende verblijfsprocedures die zij heeft ingediend (asielprocedure, bevel om het grondgebied te verlaten en beroep bij de RVV dat werd verworpen, aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die ongegrond werd verklaard met een beslissing van 11 oktober 2013, zonder zelfs enige verwijzing naar het ingediend beroep bij de RVV dat nog hangende is en dat uitdrukkelijk werd aangehaald in de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten ingediend door de eiseres;

Dat daarnaast wordt verwezen naar de aanvraag ingediend in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die onontvankelijk werd verklaard, opnieuw zonder verwijzing naar het ingediende beroep bij de RvV dat nog steeds hangende is en het feit dat ook dit hangende beroep werd aangehaald als één van de elementen voor een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat wat betreffende het schoolgaan van de kinderen er wordt verwezen in de bestreden beslissing naar het feit dat hun kinderen van 10 en 12 in België naar school gaan en dat dit niet zou kunnen worden aangezien als een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar hun land van oorsprong onmogelijk zou maken omdat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in Georgië zou kunnen worden verkregen en dat de scholing geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur zou noodzaken die niet in Georgië te vinden zou zijn;

Dat de tegenpartij ook aanhaalt dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat dit niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden;

Dat dit evenmin als een adequate motivering kan worden beschouwd, omdat in de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten de eisers enkel hebben gevraagd om rekening te houden met het schoolgaan van hun kinderen om een verlenging toe te staan van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van het artikel 74/14 §1 lid 4 van de Vreemdelingenwet, om ten minste toe te laten de kinderen hun schooljaar af te maken (stuk 3), maar ook rekening houdend met het hoogste belang van deze kinderen vervat in artikel 22 van de Grondwet en het IVRK, gezien de kinderen hier altijd al school hebben gelopen en nooit in hun land van herkomst, zodat ze eigenlijk geen banden meer hebben met Georgië;

Dat op geen enkel wijze in de bestreden beslissing wordt geantwoord op het argument aangehaald door de eiseres gebaseerd op artikel 22 van de Grondwet en het IVRK dat het hoogste belang van het minderjarig kind voorop stelt bij het nemen van elke beslissing betreffende minderjarige kinderen, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandeling, maar eveneens in strijd is met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, dat een adequate materiele motivering voorop stelt;

Dat de tegenpartij verplicht is om rekening te houden met alle elementen in het dossier vooraleer er een terugkeerbesluit wordt genomen en op zorgvuldige wijze te werk te gaan;

Dat niet kan worden ingezien hoe de handelswijze van de tegenpartij kan worden beschouwd als een voorzichtige, zorgvuldige handelswijze doordat de eiseres en de kinderen op een zondag uit hun huis werden gehaald door de politie, terwijl Meneer G. (...) niet thuis was, zonder enige verwittiging, wat daardoor een abrupt einde teweeg brengt van de schoolloopbaan van deze minderjarige kinderen, dit terwijl de eiseres en haar echtgenoot steeds gevolg hebben gegeven aan de oproepingen van het gemeentebestuur die hen werden bezorgd op initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de eiseres en haar echtgenoot geen enkele poging hebben ondernomen om onder te duiken om de medewerking met de tegenpartij onmogelijk te maken, wat duidelijk blijkt uit het feit dat zij zelf een aanvraag indienen tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij steeds op hetzelfde adres verbleven en verschillende keren werden opgeroepen door het gemeentebestuur, waaraan zij ook gevolg hebben gegeven;

Dat het daarom buitengewoon disproportioneel moet worden geacht dat deze familie op een zondag uit hun woning worden gehaald, als ook de minderjarige kinderen, waarmee een abrupt einde wordt gemaakt aan hun schoolloopbaan, dit terwijl zij reeds meer dan vijf jaar schoolgaand zijn in dezelfde school en dat er geen rekening wordt gehouden met de onderbreking van het aan de gang zijnde schooljaar, wat toch overduidelijk in strijd is met het hoogste belang van de minderjarige kinderen en dus in strijd met het artikel 22 van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK;

Dat dergelijke handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken ook in aanmerking moet worden genomen gelet op het kennelijk gebrek aan formele motivering van de bestreden beslissing omtrent de elementen aangehaald door de eisers in hun aanvraag tot verlenging om het bevel om het grondgebied te verlaten en waarop geen enkel gemotiveerd antwoord wordt gegeven in de bestreden beslissing ook al wordt er wel melding gemaakt in de bestreden beslissing van het school gaan van de kinderen, wat echter niet als een adequate motivering kan worden beschouwd;

Dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de eiseres en haar echtgenoot door de stad Antwerpen werden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dat zij op 17 september 2014 en op 17 december 2014 werd geïnformeerd over de mogelijke gevolgen van het niet-nakomen van deze verplichting en dat er ook een bijkomend uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 16 augustus 2015;

Dat maar liefst één jaar en drie maanden na het laatste onderhoud dat de eiseres en haar echtgenoot hadden met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken er ineens, zonder enige andere

tussenkomen de stap wordt overgegaan tot arrestatie en het betekenen van de bestreden beslissing, wat absoluut buitenproportioneel is en dat dan nog ook zonder antwoord op de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat reeds werd ingediend sinds 26 januari 2015;

Dat de elementen van dit administratief dossier absoluut tegen spreken dat de eiseres en haar echtgenoot geen enkele medewerking zouden vertonen, omdat zij steeds hebben meegewerkt aan de procedure door in te gaan op de uitnodigingen van de gemeente van Antwerpen, steeds op hetzelfde adres te blijven wonen en proberen een zo normaal mogelijk leven te leiden, met inbegrip van het garanderen van degelijk onderwijs aan hun kinderen, die reeds meer dan vijf jaar naar dezelfde school gaan;

Dat gelet op het feit dat de tegenpartij totaal heeft nagelaten om de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied zoals geformuleerd door de eiseres en haar echtgenoot te onderzoeken en ook totaal heeft nagelaten om ook maar enige motivering op te nemen in de bestreden beslissing omtrent de elementen ter ondersteuning van deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten in de bestreden beslissing, is het duidelijk dat de tegenpartij zich schuldig maakt aan een schending van de formele motiveringsplicht, wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, in combinatie met het artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, als ook van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de in bijzonderheid het beginsel van de zorgvuldigheid dat oplegt aan het bestuur om een beslissing te nemen met kennis van alle elementen van het dossier;

Dat de bestreden beslissing eveneens een manifest inadequate motivering vertoont, wat een schending uitmaakt van de materiele verplichting tot motivering zoals opgelegd door het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, combinatie met de artikelen 9ter en 9bis, artikel 7 alinea 1 en het artikel 74/14, §1 lid 4 van de Vreemdelingenwet;

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat daarnaast de eiseres verwijst naar de verzoekschriften tot nietigverklaring die nog hangende zijn tegen de beslissing die de aanvraag 9ter ongegrond verklaart en tegen de beslissing die de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaart nadat Uw Raad met arresten n° 163 661 en n° 163 662 van 8 maart 2016 eveneens de schorsing werd bevolen van deze voornoemde beslissingen in uiterst dringende noodzakelijkheid;

Dat in het geval Uw Raad zou oordelen dat één van boven vernoemde beslissingen betreffende de aanvraag 9bis of de aanvraag 9ter zou moeten worden vernietigd, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ook moet worden vernietigd, dit omwille van de rechtszekerheid, die oplegt dat een bevel om het grondgebied te verlaten in dat geval uit het rechtsverkeer moet worden gehaald;

Dat inzonderheid wanneer Uw Raad zou oordelen dat de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zou moeten worden vernietigd, dan is het duidelijk dat de eiseres en haar echtgenoot terugvallen op een aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die eerst ontvankelijk werd verklaard en dat zij daarom recht hebben op het terug in het bezit te worden gesteld van attesten van immatriculatie zodat zij terug in legaal verblijf zullen zijn, zodat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in dat geval, in het belang van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer moet worden gehaald;"

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 3, 8 en 13 EVRM ;
- artikel 9 ter, 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met artikel 7, alinea 1 en artikel 74/14, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 47 Handvest van Fundamentele rechten van de burger van de EU.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat geen antwoord werd geformuleerd op de verschillende aanvragen tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 EVRM zou worden geschonden, nu het volledige gezin illegaal in het Rijk verblijft en de gezinsleden aldus niet gescheiden worden.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolstelsel.

Terwijl door verzoekende partij evenmin wordt aangetoond dat de scholing gespecialiseerd onderwijs, of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst.

Daarnaast merkt verweerder op dat het de ouders niet kan ontgaan zijn dat hun kind in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen t.g.v. de keuze die zij maakte.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het gebrek aan een daadwerkelijk rechtsmiddel laat verweerder gelden dat blijkens de recente rechtspraak van het Hof van Justitie een beroep met schorsende werking moet worden toegekend aan het beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van die beslissing voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert. Deze rechtspraak is in lijn met de rechtspraak van het EHRM.

Los van de vraag of de uitvoering van de verwijderingsmaatregel een ernstig risico inhoudt dat de gezondheidstoestand van de partner en het kind van de verzoekende partij op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, kan in casu niet worden ontkend dat verzoekende partij beschikte over een beroep met schorsende werking tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Aan het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat verzoekende partij op 04.03.2016 heeft ingediend tegen de bijlagen 13septies, is immers een schorsende werking verbonden. Ingevolge artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kan immers behoudens toestemming van verzoekende partij slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel worden overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of nadat de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen.

De bijlage 13septies van 04.03.2016 zal aldus, behoudens mits toestemming van de betrokkenen, niet worden uitgevoerd tot zolang er geen uitspraak is van de Raad inzake huidig beroep.

Deze schorsende werking die verbonden is aan het beroep tegen de verwijderingsmaatregel, heeft net tot doel te waarborgen dat het bevel niet wordt uitgevoerd 'vooraleer een middel betreffende een schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn en 19, lid 2 Handvest door een bevoegde autoriteit is onderzocht' (zie arrest Abdida van het Hof van Justitie).

In casu wordt hieraan aldus tegemoet gekomen door de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekende partij heeft ingediend tegen de bijlagen 13septies en door het schorsingsarrest d.d. 08.03.2016.

De verzoekende partij heeft aldus geen belang bij haar kritiek nu de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering d.d. 28.02.2016 werd geschorst bij arrest d.d. 08.03.2016.

Omwille van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft de verzoekende partij ook geen belang bij de vermeende schending van artikel 74/14 Vreemdelingenwet, nu de termijn om het grondgebied te verlaten al lang is verstreken.

De overige argumenten van de verzoekende partij hebben betrekking op de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Tegen beide negatieve beslissingen is een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar beide procedures en naar het risico op schending van artikel 3 dan wel 8 EVRM.

De verzoekende partij niet aan dat kind en/of partner op heden lijdt aan een ernstige ziekte, waarbij de terugleiding naar haar herkomstland een ernstig risico inhoudt dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert en er derhalve een risico op schending van artikel 3 EVRM zou verbonden zijn aan deze terugleiding.

De loutere bewering volstaat vanzelfsprekend niet opdat een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen worden weerhouden.

Verweerder laat nog gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer

de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu geeft verzoekende partij niet aan welke deze omstandigheden zouden zijn.

Terwijl, gezien er geen schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden, ook de voorgehouden schending van artikel 13 EVRM niet kan worden aangenomen. Dit artikel heeft immers geen rechtstreekse werking (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en kan alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. in casu is zulks niet het geval.

Verweerder laat verder gelden dat aangezien geen schending van een hogere rechtsnorm wordt aangetoond, het gebrek aan belang in hoofde van verzoekende partij moet worden vastgesteld bij de vordering tot schorsing.

De verzoekende partij heeft geen belang bij haar kritiek, nu zij systematisch heeft nagelaten gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.09.2013.

Terwijl wel degelijk gevolg werd gegeven aan de vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Gelet op de geboorte van het kind D. G. op 16.06.2015 werd de termijn verlengd tot 16.08.2015.

De verzoekende partij heeft er echter bewust voor gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

4.3. De Raad verwijst naar zijn arrest nr. 169 482 van 9 juni 2016 waarbij de beslissing van 30 juli 2013 inzake de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vernietigd.

Daar in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag en het gegeven dat hieruit blijkt dat er geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch van artikel 3 van het EVRM kan aangenomen worden, dit terwijl de verzoekende partijen betwisten dat een terugkeer naar het herkomstland zonder schending van artikel 3 van het EVRM kan aangenomen worden gelet op de medische situatie, dringt de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zich op.

Tevens wordt erop gewezen dat, gezien de vernietiging van de beslissing van 30 juli 2013 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, deze beslissing met retroactieve werking uit het rechtsverkeer werd verwijderd en zij geacht wordt nooit bestaan te hebben. Dit heeft tot gevolg dat de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partijen opnieuw hangende is en dat zij onder hun vroegere situatie teruggeplaatst worden, met name een (op 24 februari 2011) ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond waarvan zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie en aldus in België vermogen te verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun medische regularisatieaanvraag. Huidig bevel is daarmee niet verenigbaar.

Er dient te worden besloten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET